

[Statsministeren]

må tages et initiativ over for det tyske torskefiskeri ved Grønland.

Jeg kan sige, at regeringen vil tage stilling hertil, så snart denne henvendelse fra de grønlandske myndigheder foreligger, og jeg kan i øvrigt oplyse, at vi forventer, at hr. Jonathan Motzfeldt kommer til herved – vist allerede på lørdag – og skal føre en drøftelse med udenrigsministeren, og da ville det være helt naturligt, at vi drøfter dette særlige problem, som naturligvis betyder meget for vore grønlandske venner.

Både socialdemokratiet og SF har ellers under debatten i dag gjort det til et hovedpunkt at bebrejde regeringen og mig, at vi i åbningsredegørelsen beskæftigede os meget lidt med arbejdsløsheden og med, hvordan vi skal få den formindsket. Det var, som om hr. Gert Petersen og hr. Svend Auken i dette stykke var politiske brødre, men det er de måske også.

Hr. Gert Petersen sagde, at han fandt min tale forleden en meget kedelig tale, og den bemærkning må jeg jo takke for, for det er vel nok, når alt kommer til alt, det venligste, hr. Gert Petersen nogen sinde har sagt om en tale, jeg har holdt. Nu kunne det jo ikke være en bordtale eller et muntert politisk cause-ri; det er ikke meningen med åbningstalen. Den måtte være en saglig og nøgtern redegørelse for situationen i Danmark netop nu og for de foranstaltninger – og mange af dem er da snørklede og tekniske og indviklede – som regeringen vil indbyde folketinget til at arbejde med på i løbet af folketingsåret.

Jeg slog fast fra starten på s. 1 i talen, at firkloverregeringens politik har det klare hovedsigte at genskabe grundlaget for, at alle igen kan komme i beskæftigelse. Jeg taler om beskæftigelsen på s. 1, 2, 5, 6, 7, 8 og 9, så kommer der en lille pause, det er, fordi vi her taler om andre emner såsom retsbevidsthed, idrætsudvalgets betænkning og folkekirkens forhold, det har jo ikke så meget direkte med beskæftigelsen at gøre, men så igen på s. 19 om beskæftigelsen. Så kommer der på ny et ophold med andre emner, raketterne og INF-forhandlingerne i Genève, og de har jo heller ikke så meget med beskæftigelsen i den forstand at gøre – men så slutter vi på s. 22, umiddelbart før afslutningen med at minde om vor stærke interesse for at føre en økonomisk politik, som kan medføre højere beskæftigelse. Altså handlede de 1/10 af min re-

degørelse på regeringens vegne faktisk om, hvordan vi vil gøre det mål til virkelighed at få langt flere i job igen.

Men jeg ved godt, at den metode, vi går ind for og beskriver i forhold til hr. Gert Petersen, er som at slå vand på en gås – undskyld udtrykket, der er helt tilfældigt valgt. Det er det, fordi hr. Gert Petersen overhovedet ikke accepterer den forudsætning, at det er det privatøkonomiske system, vi vil have til at løse opgaven, og det er der ikke noget at sige til. Jeg havde selvfølgelig håbet, at hr. Svend Auken ville have forstået det, men hr. Svend Auken var vel så optaget i tirsdags af at forberede sin tale til vennerne derude og øvelsen med slipset (*Munterhed!*), at han ikke hørte så godt efter, men så kan man da læse talen siden.

Én ting vil jeg indrømme: det er rigtigt nok, at vi ikke nævnte et bestemt tal i talen for, hvor meget arbejdsløsheden formentlig vil stige fra 1983 til 1984. Det gjorde vi ikke, for vi synes ikke, man skal overfortolke noget skøn. Der er en række: regeringens økonomer har et skøn, og det er deres sandfærdige og oprigtige skøn. Der er skøn udefra: Industrirådet og andre organisationer har økonomer, der forsøger at bedømme det. Man kan måske sige, at nogle af de folk er lidt tættere ved gulvet. Jeg håber, at regeringens økonomer får uret i vurderingen, og at de andre vinder. Ingen af os kan vide det. Også i den forrige regerings tid fremlagde man selvfølgelig nøgternt og sobert de tal, økonomerne gav, og det er vel stort set det samme personale, men det er usikkert at skønne, og netop nu er det ekstra svært, fordi vi ikke er i tvivl om, at vi står tæt ved et vendepunkt i udviklingen.

Jeg lagde ikke skjul på, at ledigheden er steget i 1983, det sagde vi også for et år siden at vi måtte vente, og vi sagde også, at omslaget, som vi venter og tror på, nok først kommer i løbet af 1984. Derfor vil den gennemsnitlige arbejdsløshed i 1984 meget muligt blive højere end i 1983, men hvor meget højere – om højere – afhænger af, hvor tidligt omslaget kommer.

Det er også rigtigt, at vi ikke kom med forslag til nye kortsigtede såkaldt beskæftigelsesfremmende løsninger ud over dem, vi allerede har, af den art, som tidligere socialdemokratiske regeringer var så glade for. Det gør vi ikke, fordi vi i firkloverregeringen ik-